

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1010/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Г. из П., чији је пуномоћник Х.А., адвокат из Б.Т., против тужене П. П. из П., чији је пуномоћник Ш.А., адвокат из Б.Т., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1821/14 од 30.01.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1821/14 од 30.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 679/13 од 26.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати 6.422,16 динара, са законском затезном каматом почев од 01.06.2009. године, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове поступка од 82.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1821/14 од 30.01.2015. године, ставом првим изреке, делимично преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати 6.422,16 динара, са законском затезном каматом од 17.11.2009. године до исплате. Ставом другим изреке одбио је жалбу и потврдио првостепену пресуду у делу у коме је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 6.422,16 динара од 01.06.2009. до 16.11.2009. године. Ставом трећим изреке обавезао је туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка од 218.011,89 динара, као и трошкове жалбеног поступка од 43.965,88 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Општинског суда у Бачкој Тополи П1 53/08 од 02.12.2008. године одбијен је тужбени захтев ради поништаја анекса уговора о раду од 16.01.2007. године и решења туженог од 26.03.2007. године, као и захтев тужиоца за враћање на рад. Наведена пресуда је преиначена пресудом Окружног суда у Суботици Гж1 38/09 од 31.03.2009. године, којим је поништен анекс уговора о раду и решење туженог о престанку радног односа тужиоца и тужилац враћен на рад. Тужилац је као КВ радник са III степеном стручне спреме, по занимању месар, код туженог радио на пословима чувара - портира у РЈ Д. по уговору о раду од 10.07.2006. године. Тужилац је враћен на рад код туженог по напред наведеној судској пресуди 07.05.2009. године. Минимална нето зарада увећана за минули рад и законску затезну камату за период од 27.03.2007. до 06.05.2009. године износила је 403.257,15 динара, а тужени је тужиоцу исплатио износ од 396.834,99 динара, што је за 6.422,16 динара мање према налазу вештака од 14.03.2014. године. Тужилац је био пријављен као незапослено лице код Националне службе за запошљавање, испостава Б.Т. у периоду од 08.04.2008. до 06.10.2008. године. За период у ком није радио код тужене па до дана враћања на рад није примао новчану накнаду од Националне службе за запошљавање, нити позиве за посредовање и запошљавање. Покушао је да заснује радни однос у Л. Б.Т., у ФТО Б.Т. и М. Кула.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца јер је сматрао да постоји подељена одговорност за насталу штету, јер у периоду док није радио тужилац није обављао ни привремене ни повремене послове и није допринео да штета буде мања.

По схватању овог суда, правилно је апелациони суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду у овом делу и усвојио тужбени захтев тужиоца.

Како је утврђено да је тужилац као незапослено лице у периоду од 08.04.2008. до 06.10.2008. године био пријављен код Националне службе за запошљавање, да је самоиницијативно тражио запослење у другим предузећима, да у периоду када је био пријављен код Националне службе за запошљавање није било могућности за његово запослење, правилан је закључак апелационог суда да је тужилац активно тражио запослење и да је покушавао да се запосли, те да нема услова за примену одредбе члана 108. став 2. Закона о раду у вези са члана 192. ЗОО, односно да нема подељене одговорности, нити доприноса тужиоца насталој штети, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**